

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ЦВЕТЪТ НА САМОТАТА

chitanka.info

Може ли самотата да бъде самотна...?

Някога мъдър човек, доста по-мъдър от мен, предполагам, бе казал, че цветът на самотата е тъмночервен — цветът на запотени от дъжда стопове на автомобил, отразяващи се в калния плачещ асфалт. Донякъде въпросният мъдрец е бил прав... с изключение на факта, че е погледнал доста едностранно на нещата. Истинската, Великата Самота, която идва лесно и си отива трудно, е многоцветна и многолика. За разлика от дъгата обаче самотата е тъжно отмита, като лист детска рисунка, оставен прекалено дълго на верандата и брулен от дъжда и снега. Понякога Самотата е керемиденочервена — с цвета на огънчето на цигарата ти, която пушиш нервно в три часа през нощта, защото не можеш да спиш от мисли за красотата, която те чака някъде по света, но досега все сте се разминавали. Друг път Самотата е по-синя и от океана — синя като следите от собствените ти пръсти, стиснали здраво гърлото ти, за да спрат вика на лудост, който още малко и щеше да се изтръгне от устните ти. Има и зелена Самота — нежнозелена като листата на всички цветя, които искаше да подариш на едно-единствено момиче... но си останаха във вазата, защото пътищата ви незнайно защо се разминаха. Що се отнася до Бялата Самота, повярвайте ми, неизброими са нейните прераждания. През зимата Самотата е бяла като снега, който се сипе върху душата ти и няма кой да го прогони. Нощем Самотата е бяла като екрана на телефона ти, в който се взираш до ослепяване, но на него така и не се появява съобщение. През деня Самотата е бяла като слънчево зайче, което подскача върху устните ти, топли сърцето ти със спомена за слънцето, но бяга, когато посегнеш да го прегърнеш. Когато отидеш на морето сам, Самотата е бяла като чайката, която някога пееше прегракналия си блус над вас двамата, докато се прегръщяхте.

Самотата може да бъде и кървава. Може да бъде пропита с течността от артериите и вените ти, които кървяха цели 13 години, преди да се намери някой да ги превърже. Може да е оплискана с алената струя, потекла от две прехапани и нецелувани дълго време устни. А може и да е окъпана от капките, процеждащи се от сърцето ти, около което бе увит тръненият венец на нощта.

Самотата обаче може да бъде и кафява — като две очи... най-тъжните и най-красивите очи на света. И когато се приближиш на по-малко от 200 километра от тях... когато ги целунеш така, както никога

не си целувал... когато видиш сълзата, спуснала се по бузата, за да те посрещне... тогава самотата се превръща в любов. Кое то в общи линии е едно и също. Те са двете страни на един медал. Различното при любовта е, че вече сте двама. И пак сте сами.

Останалият свят не е важен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.